

HỒI THỨ NĂM

THIÊN MA CỐC NHƯ NÚI XƯƠNG

Thúy Thúy không ký tên mình, hoặc ký Lục Y U Linh, là vì khi nàng du dương với Độc Cô Sách, nghe thấy chàng ta cứ lầm bầm kêu Lục Y Nương hoài.

Độc Cô Sách đọc xong những chữ ở trên khăn lụa màu xanh lá cây này, chàng thấy quen mắt lắm, như đã trông thấy ở đâu rồi, nhưng chàng lại không nghĩ tới khăn này giống hệt cái khăn của kẻ thù của Ôn Băng để lại ở cửa động dưới thung lũng ngọn núi Hán Dương ở Lư Sơn. Sở dĩ chàng không nghĩ tới điều đó là vì trong đầu óc chàng vẫn yên trí mỹ nữ áo xanh cùng lên Dương đài với mình là Mộ Dung Bích người mới quen biết. Vì lúc thần trí chưa mê sảng, chàng đã ôm Mộ Dung Bích vào lòng và đã sờ lên ngực, nên mới biết người bạn đó là gái giả trai. Đến khi thần trí của chàng đã mê man bất tỉnh, lại chỉ biết mỹ nhân áo xanh đã vui thú với mình thôi.

Dưới tình cảnh ấy, bất cứ ai, cũng đều nhìn nhận trước sau chỉ có một mỹ nhân áo xanh, chứ không ai ngờ lại còn có Điền Thúy Thúy xen vào.

Độc Cô Sách nghĩ đi nghĩ lại, thoát tiên chàng rất cảm ơn Mộ Dung Bích nhưng rút cục chàng lại chán ghét nàng và chàng cảm ơn là vì đối phương đã chịu hiến thân cho mình, để cứu mình giải được chất kỳ độc của loài quái trùng Tiêu Hồn Đảng Phách Tây Thi Thiệt, nhờ vậy mình mới không hoá thành bộ xương thứ mười tám ở trong Tây Thi cốc.

Còn chán ghét là chàng cảm thấy đối phương không phải là trinh nữ và nhất là lúc mây mưa, nàng dâm dăng một cách lạ lùng.

Hai ý nghĩ ấy cứ đảo lộn trong đầu óc chàng hoài, nhưng ý nghĩ trước vẫn không mạnh bằng ý nghĩ sau, vì vậy, trong đầu óc của chàng chỉ còn lại hai chữ chán ghét Mộ Dung Bích, thì tất nhiên phải trọng kiếm khinh người, lúc nào cũng suy tính vấn đề: "Ai đã cướp mất thanh bảo kiếm Thanh Bình ấy?"

Tuy bất cứ ai, hễ may mắn là lấy được thanh kiếm cổ kính ấy, nhưng Độc Cô Sách suy đi tính lại, vẫn nhận thấy người đáng khả nghi nhất là Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh hay Điền Thúy Thúy. Chàng lại nghĩ bụng rằng:

"Đối phương đã viết chữ dặn lại, bảo mình nếu nhớ người thì nên đi Thái Hồ chèo thuyền đợi chờ, còn nếu nhớ kiếm thì đi Câu Lưu Ma Cốc"...

Thế là Độc Cô Sách rời khỏi núi Điểm Thương đi núi Câu Lưu ở Quảng Tây ngay.

Tuy chàng trọng kiếm khinh người thực, nhưng hình bóng của Mộ Dung vẫn chưa phai nhạt. Chàng nhớ nhất là đôi mắt của nàng... đôi mắt linh động đẹp đến

nỗi ai cũng phải say mê, trong suốt đến nỗi ai cũng phải kính mến. Vì vậy chàng lại nghĩ tiếp:

"Đáng lẽ một người có đôi mắt như thế phải là một liệt nữ trinh nga mới phải, sao nàng lại biến thành một dâm đảng phụ như vậy, khiến mình hể nghĩ đến nàng là đã tự hổ thẹn ngay?"

Chàng vừa đi vừa thắc mắc những vấn đề trên, không bao lâu đã tới núi Câu Lưu.

Thiên Ma Cốc ở trong thám sơn của dãy núi Câu Lưu, Độc Cô Sách vào tới khu núi đó, vừa đi tìm kiếm vừa hỏi thăm, hai ngày sau mới tới được Thiên Ma Cốc khẩu.

Khi chàng đi cách cốc khẩu chừng hơn hai mươi trượng, thì bỗng trong sơn cốc có một cái bóng người áo xanh chạy ra nhanh nhẹn cực độ, hiển nhiên người này phải có khinh công thượng thừa mới đi được như thế. Nàng ta vừa ra khỏi cốc khẩu chỉ thoáng cái đã mất dạng liền. Tuy cách nhau khá xa, nhưng xem bộ áo với hình dáng Độc Cô Sách cũng nhận ngay ra được người đó chính là Mộ Dung Bích cải nam trang, tiếc thay đường đi của nàng ta ngược hẳn với Độc Cô Sách. Độc Cô Sách và thân pháp của nàng lại nhanh như gió, vì vậy chàng chưa kịp kêu gọi đã hút bóng người đẹp rồi.

Thoáng trông thấy hình bóng của Mộ Dung Bích, Độc Cô Sách lại càng nghi ngờ thêm. Vì chàng nghĩ tới đối phương viết chữ dặn mình, nhớ người thì đi Thái Hồ, nhớ kiếm thì đến núi Câu Lưu, nay chàng vì hiềm Mộ Dung Bích quá dâm đảng, cho nên mới trọng kiếm khinh người mà tới Thiên ma Cốc trước, và chàng không hiểu sao nàng cũng xuất hiện ở nơi đây.

Chàng thắc mắc thêm, vừa đi vừa suy nghĩ chỉ trong nháy mắt đã tới cốc khẩu. Lối vào Thiên Ma Cốc vừa chật hẹp vừa quanh co khúc khuỷu, khiến người không sao trông thấy rõ cảnh vật ở bên trong sơn cốc. Chàng cứ theo con đường ấy mà đi ngờ đâu vừa vào tới trong cốc được mấy bước chàng giật mình kinh hãi có một bộ xương người trắng hếu cản ngay lối đi. Trên cổ của bộ xương người ấy có đeo một tấm bảng bằng gỗ, trên tấm bảng dùng máu tươi viết năm chữ như sau:

"Tự tiện vào sẽ chết"

Mấy chữ ấy dọa nạt sao nỗi Độc Cô Sách chàng chỉ hơi dừng bước lại một chút, rồi đi cạnh bộ xương đó mà tiến thẳng vào bên trong.

Chàng phải đi qua hai khúc đường quanh co nữa mới tới nơi giữa sơn cốc. Cảnh tượng của sơn cốc lại càng kinh hồn động phách thêm. Chàng đã nhận thấy Thiên Ma Cốc này là một tử cốc chỉ rộng chừng hơn mẫu thôi. Nhưng trong khoảng đất rộng hơn mẫu đó, có đến ngót trăm bộ xương trông rất rùng rợn, những bộ xương ấy có xương người, xương thú, xương chim và cũng có cả xương mãng xà cuốn

thành một đồng như cái gò núi bằng xương vậy. Trên vách núi bên trái có hai cái hang động tối om và sâu hoắm.

Tuy kinh nghiệm giang hồ của Độc Cô Sách không bằng người, nhưng chàng rất thông minh, chỉ thoáng nhìn những bộ xương ấy chàng đã biết ngay trong đó thể nào cũng có người đang luyện tập một pho võ công gì rất ác độc. Dùng xương người, thú, chim và rắn để luyện võ công, thì chỉ có hai môn, một là Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ, hai là luyện ám khí kỳ độc Tứ Sát ọc Hồn Sa.

Độc Cô Sách để ý nhìn từng bộ xương một, thấy nơi chính giữa sơn cốc có bốn bộ xương trắng bệch, khác hẳn những bộ xương kia, bốn bộ xương trắng ấy một là xương của một con thú lớn, trông hình dáng của bộ xương to hơn cả sư tử với hổ, một bộ xương chim khổng lồ to gấp năm lần những chim đại bàng với chim ưng thường, một bộ xương rắn nhỏ xíu, cuộn tròn lại chỉ cao hơn một tấc thôi và một bộ xương người ngồi xếp bằng tròn, hai tay chắp lên trước ngực, trông như một lão hoà thượng nhập định vậy.

Độc Cô Sách biết bốn bộ xương người thú chim rắn này, chắc thế nào cũng là vật chủ yếu dùng để luyện tập võ công kỳ tuyệt? Chàng thủng thẳng đi tới cạnh những bộ xương đó để ý nhìn kỹ xem người trong sơn cốc này định dùng chất độc của những bộ xương trắng này để luyện Tứ Sát ọc Hồn Sa hay là Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ mà lâu năm chưa thấy xuất hiện trong võ lâm?

Khi chưa tới trước bốn bộ xương chủ yếu đó, chàng cũng đã biết những bộ xương này dùng để làm gì rồi. Bây giờ đi qua các bộ xương chàng thấy bộ xương nào trên đỉnh đầu cũng có sáu cái lỗ hồng, miếng xương Thiên linh đã bị người ta lấy mất, xung quanh Thiên linh năm dấu vết của Thần Cốc Chỉ ấn. Chàng càng biết rõ đang luyện cả hai món ám khí kỳ độc lẫn võ công kỳ tuyệt. Người đó lấy những miếng xương Thiên linh của những bộ xương này, dùng để mài dũa thành Thần Sát ọc Hồn Sa còn năm cái lỗ trong dấu vết của Thần Cốc Chỉ ấn, thì là triệu chứng luyện tập của môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ.

Độc Cô SáchĐộc Cô Sách vừa đi vừa cẩn thận đề phòng bỗng nghe thấy phía sau hình như có lá cây bị gió núi thổi rụng rơi xuống mặt đất. Chàng đã đề phòng rồi, nên nghe thấy một tiếng động nhỏ đã vội vận khí phòng thân cẩn thận, quay đầu lại xem xét ngay.

Ngờ đâu không phải là lá cây rụng mà ở chỗ cách chàng chừng bảy tám thước đã có một bà cụ tóc bạc trông như quý nhập tràng lâu năm, hai bên mái tóc lại còn treo hai chuỗi tiền giấy.

Vừa trông thấy hình dạng của bà cụ đó, Độc Cô Sách đã nghĩ ngay ra bà cụ này chính là Bạch Phát Quỷ Mẫu, kẻ thâm thù giết mẹ của Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng, nàng ta với năm vị chưởng môn cùng Hận Thiên Ông, đã tổn không biết bao nhiêu

công lao, mới dụ được kẻ thù giảo hoạt này tới thì lại bị mình làm lỡ việc, để cho kẻ thù của nàng phát giác nên đã chạy thoát được.

Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh lên ngọn Hán Dương trên núi Lư Sơn định ám hại Ngọc Mỹ Nhân Ôn Băng, tuy đã thoáng hiện trông thấy Độc Cô Sách, nhưng vì lúc ấy đang lúc đêm khuya không trông thấy rõ mặt, vì vậy y thị ngắm nhìn chàng một hồi rồi cười khẩy hỏi:

-Người tuổi trẻ kia tên họ là chi? Có biết chữ đấy không?

Độc Cô Sách thấy kẻ đại địch ở trước mặt không dám coi thường một mặt tĩnh tâm vận khí nhưng một mặt vẫn làm ra vẻ ung dung chấp tay mỉm cười đáp:

-Tại hạ là Độc Cô Sách, hồi nhỏ được học thi thư, và cũng hơi được học kinh sử, sao cụ lại bảo tại hạ là không biết chữ và cụ hỏi như thế để làm gì?

Bạch Phát Quỷ Mẫu không những võ công trác tuyệt, mà lại còn giảo hoạt vô cùng thấy Độc Cô Sách trầm tĩnh như vậy, vừa rồi mình đã nín hơi lấy sức nhẹ nhàng nháy xuống mà vẫn bị đối phương phát giác như vậy đủ thấy thư sinh trẻ tuổi tên là Độc Cô Sách này thế nào cũng là người có võ công rất cao siêu.

Y thị vội đảo ngược đôi người một vòng và thay đổi hẳn thói hung ác thường hề thấy người là hạ độc thủ ngay mà thốt ra tiếng cười nhạt và lạnh lùng hỏi tiếp:

-Người đã biết chữ, chả lẽ lúc đi vào trong sơn cốc này, tới cốc khẩu mà không trông thấy tấm bảng bằng gỗ treo ở cổ bộ xương người hay sao?

Độc Cô Sách vẫn thủng thẳng đáp:

-Một tấm bảng gỗ nhỏ, năm chữ "tự tiện vào sẽ chết" viết rất lớn kia, chỉ có thể dọa nạt được người dân ở trong núi sâu, hoặc tiểu tử phạm tục thường thôi. Trái lại tấm bảng đó lại gợi hứng tò mò của tại hạ, nên tại hạ mới phải đi sâu vào trong này.

Bạch Phát Quỷ Mẫu kêu "ồ" một tiếng, rồi nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Sách hỏi tiếp:

-Có phải người tự cho người là một kẻ không phải bình thường và phạm tục đấy không?

Tuy cẩn thận đề phòng, nhưng bề ngoài Độc Cô Sách vẫn có ý chọc tức đối phương. Chàng vênh mặt lên, ra vẻ rất kiêu ngạo mà ngâm hai câu rằng:

-Đầy bụng thi thư ba thước kiếm, nam nhi hoài bão khác người thường!

Nghe chàng đọc hai câu ấy, Bạch Phát Quỷ Mẫu đã trợn tròn xoe đôi mắt lên lộ hung quang ngay, nhưng chỉ thoáng cái thôi lại dịu nét mặt lại và hỏi tiếp:

-Người nói như vậy là người không sợ chết phải không?

-Người ta sống ở trên đời có ai mà không chết dù không quang phục nổi sơn hà xã tắc, xua đuổi nổi Thát Đát ra khỏi bờ cõi, chết ở trên sa trường dùng da ngựa bọc thân, thì cũng phải như lời nói của Văn Thiên Tường, để lại tấm lòng son chiếu trời xanh, hay ngao du giang hồ cứu dân độ thế, phù trì chính khí cho đến hơi thở

cuối cùng. Nếu chết được như vậy, thì cũng đáng chết lắm, tại hạ không muốn chết một cách vô giá trị, biến thành những bộ xương ở trong sơn cốc này.

Bạch Phát Quỷ Mẫu càng nghe càng nhận thấy Độc Cô Sách là người có can đảm khí phách hơn người và cũng là người mình rất hiếm thấy trên đời, nên y thị mới có một ý nghĩ kỳ dị, vội thâu liễm ngay thái độ hung ác lại, mà mỉm cười hỏi tiếp:

-Độc Cô Sách, người có biết trong sơn cốc này la liệt những bộ xương trắng đó để làm gì không?

Độc Cô Sách hiên ngang đáp:

-Theo hình dáng của những bộ xương này thì tại hạ nhận thấy trong đó có cả người, thú, cầm, xà hình như cụ đang luyện tập hai pho võ công rất hiếm trong võ lâm là Tứ Sát ợm Hồn Sa và Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ phải không?

Thấy Độc Cô Sách nói ra được hai môn võ công của mình đang bí mật khổ luyện, Bạch Phát Quỷ Mẫu cũng phải cau mày lại hỏi tiếp:

-Độc Cô Sách, người đã biết được hai môn võ công của già đang luyện, vậy người có biết lai lịch của già này thế nào không?

Độc Cô Sách cố ý nhìn đối phương một hồi, rồi giả bộ lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tại hạ mới bước chân vào giang hồ lịch duyệt chưa được sâu rộng, nên không sao biết rõ được lai lịch của cụ, nhưng trông hình dáng của cụ thì hình như cụ không phải là các vị tiền bối danh môn chính phái đã lừng danh trong võ lâm.

Nghe tới đó Bạch Phát Quỷ Mẫu dùng giọng mũi kêu "hừ" và ngắt lời chàng hỏi tiếp:

-Những kẻ chưởng môn giá áo túi cơm ấy thì có nghĩa lý gì đâu mà người lại bảo là chúng ta tiếng tăm lừng lẫy giang hồ?

Nói tới đó, giọng của y thị hơi run run và chỉ bốn bộ xương chủ yếu ở giữa sơn cốc mỉm cười nói với Độc Cô Sách tiếp:

-Người đã nhận ra được môn võ công của già đang luyện tập, thì già cũng tiện đây vui lòng giới thiệu cho người biết bốn bộ xương trắng này.

Độc Cô Sách cũng biết bốn bộ xương trắng này khác thường rồi, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng liền chỉ bộ xương thú khổng lồ to hơn cả sư tử và hổ mà hỏi rằng:

-Bộ xương này là của con thú gì thế?

Có vẻ đắc ý Bạch Phát Quỷ Mẫu vừa cười vừa đáp:

-Bộ xương này là xương của con Thanh Tuấn nghê, mình nó có một chất kỳ độc nó to gấp đôi sư tử và chỉ Tây Vực mới có loại thú này thôi. Già đem được nó đến Thiên Ma Cốc trên núi Câu Lưu là cả một công trình khó khăn vô cùng.

Độc Cô Sách liền chỉ bộ xương chim và hỏi:

-Còn bộ xương này cũng hiếm có lắm, có phải là chim đại bàng ở Thiên Sơn đấy không?

Tiêu Anh lắc đầu đáp:

-Xương cốt của chim đại bàng không có độc không hợp dùng, con chim này là một thứ chim khổng lồ của thời tiền cổ có chất độc rất lợi hại, tên nó là Huyết Đỉnh Hồ Diện Hiêu.

Độc Cô Sách rất kinh ngạc hỏi tiếp:

-Loài chim Huyết Đỉnh Hồ Diện Hiêu này là tiết giống lâu năm rồi, làm gì có...

-Bộ xương này ta phải lên tận núi Đại Tuyết vào trong Vạn Niên Băng Cốc, mới tìm ra được bộ xương chim chưa bị mục nát, sau lại phải tốn rất nhiều công trình mới đem được nó về đây, chứ đời bây giờ làm gì có chim Huyết Đỉnh Hồ Diện Hiêu nữa.

Độc Cô Sách gật đầu hỏi tiếp:

-Xương thú và xương chim đều là loại đặc biệt và không phải là hiếm có, nhưng tại sao bộ xương rắn này lại bé nhỏ như thế?

-Nó là Kim Tiền Ngân Hoàn Đồi Giao, tuy người nó nhỏ bé kỳ lạ nhưng nọc độc của nó còn lợi hại hơn những con độc mãng khổng lồ nhiều.

Độc Cô Sách nghe nói kinh hãi thâm nghĩ bụng:

Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh này đã tốn không biết bao nhiêu công lao mới kiếm được những bộ xương, bộ xương người đang ngồi xếp bằng tròn chấp tay lên ngực như lão hoà thượng nhập định là ai vậy nên cất tiếng hỏi:

-Thế còn bộ xương người này là đàn ông hay đàn bà? Chẳng lẽ bộ xương này cũng có điềm gì kỳ lạ khác người chăng?

Tiêu Anh nghe nói bỗng ngừng mặt nhìn lên trời, cất tiếng cười như điên như khùng rất quái dị không khác gì là cú kêu lên.

Độc Cô Sách thấy thế hơi cau mày lại hỏi tiếp:

-Sao cụ không trả lời câu hỏi của tại hạ, mà lại cười hoài như thế?

Lúc này Tiêu Anh mới nín cười, nhìn thẳng vào bộ xương người thủng thẳng đáp:

-Bộ xương người này là một kiệt tác đặc ý nhất trong đời của già. Còn tên họ và lai lịch của y thì tạm thời già không thể nói cho người biết được.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao tạm thời cụ lại không thể nói cho biết được? Vậy đến lúc nào cụ mới có thể nói cho tại hạ?

Bạch Phát Quỷ Mẫu bỗng trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

-Vừa rồi người nói đầy bụng thi thư ba thước kiếm, vậy chắc người đã nghiên cứu kiếm thuật khá lâu rồi phải không?

-Cụ hỏi đến vấn đề đó làm chi? Có phải cụ muốn tỷ kiếm với tại hạ đấy không?

Tiêu Anh gật đầu mỉm cười đáp:

-Quả thực già muốn tử kiếm với người đấy, nhưng với tuổi tác, công lực và địa vị cùng thân phận của già mà đấu kiếm với người, thì hình như có chút hà hiếp người.

Độc Cô Sách đang muốn thử xem Bạch Phát Quỷ mẫu, người mà khiến các đại môn phái hể nghe thấy là phải váng đầu nhức óc có tài ba cao siêu như thế nào? Cho nên, chàng vừa cười vừa đáp:

-Có chí là được, chứ có cần gì phải phân biệt tuổi tác hơn kém đâu? Người mà vô chí, dù sống lâu trăm tuổi cũng chỉ là sống thừa sống uổng thôi! Xin cụ cứ việc chỉ giáo đi, bất cứ thân phận của cụ như thế nào Độc Cô Sách tôi vẫn không trách cụ cậy lớn bắt nạt nhỏ đâu.

-Chúng ta chỉ tử kiếm suông thôi thì chả có gì là thú vị hết, chi bằng đặt một chút giải thưởng trên sự thua được, thì sẽ lý thú hơn.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Hay lắm! Hay lắm! Nhưng không hiểu cụ muốn lấy gì làm giải thưởng thế?

-Dù người tự tin như thế nào, kiêu ngạo như thế nào, đã đấu với già này dù sao người cũng phải thiệt thòi đôi chút. Cho nên trong sự đánh cuộc đó, dù sao ta cũng phải để cho người được lợi hơn.

-Xin cụ cứ nói, cụ định cho tại hạ được lợi như thế nào?

Tiêu Anh nghĩ ngợi giây lát, rồi mỉm cười đáp:

-Nếu người thắng được gì, thì già sẽ nghe người sai bảo một việc. Bất cứ việc gì, dù lập tức bảo già cắt cái đầu tóc bạc này xuống cho người, già cũng phải tuân theo ngay.

Độc Cô Sách nghe nói mừng rỡ khôn tả, liền nghĩ bụng:

"Bạch Phát Quỷ Mẫu là một nhân vật có tên tuổi như vậy, tuy rất hung ác, nhưng lại rất biết giữ tín nghĩa. Ta làm thế nào giờ hết tuyệt học của sư môn ra, thắng được y thì một thế nửa thức, như vậy có phải là đem y thị đi trao cho Ôn Băng để nàng ta trả được mối thù cho mẹ không?"

Nghĩ tới đó, chàng liền gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Giải thưởng ấy kể cũng thích thú đấy. Thế nếu tại hạ thua thì sao?

Tiêu Anh đảo ngược đôi người một vòng, rồi tươi cười và thủng thẳng nói:

-Nếu người thua tất nhiên người cũng phải nghe lệnh làm cho già một việc.

-Như vậy rất công bằng, nhưng như thế tại hạ có được lợi hơn chút nào đâu?

-Tất nhiên là người phải được lợi hơn chứ. Nếu người được thì tha hồ người muốn ra lệnh gì cũng được, còn nếu người thua, ta chỉ bắt người nhận một việc này, nhưng việc đó lại rất có lợi cho người.

Độc Cô Sách không tin tai của mình ngạc nhiên hỏi lại:

-Nếu tại hạ thua, cụ còn ban cho tại hạ một việc rất lợi cho tại hạ ư?

-Phải! Già sẽ gả con gái cho người.

Độc Cô Sách nghe nói càng ngạc nhiên thêm nhưng lại cau mày lại ngay. Tiêu Anh thấy thế liền cười giọng quái dị một hồi và nói luôn:

-Người đừng có cau mày như thế vội, con gái của già không xấu xí như già đâu, năm nay nó mới hai mươi, đẹp như hoa nở, trắng như trăng ngà. Ta dám nói dù người có đi khắp sơn ngũ nhạc, tứ hải bát hoang, cũng không sao kiếm ra được người thứ hai đẹp như con gái của già.

Độc Cô Sách thất cười hỏi tiếp:

-Con gái của cụ đã đẹp như vậy, thì việc gì cụ phải ra lệnh bắt tại hạ lấy nàng như thế?

Tiêu Anh nghe nói mặt lộ vẻ hãnh diện và đáp:

-Con gái của già kiêu ngạo lắm, không bao giờ nó thèm đếm xỉa tới những hạng đàn ông thường tục.

-Cụ nói như vậy, thế ra cụ đã cho tại hạ là người không thường tục ư?

-Nếu người là kẻ thường tục, thì già này khi nào lại chịu tốn hơi mất công nói chuyện với người lâu như thế, và đã sớm cho người làm bạn với những bộ xương ở ngoài sơn cốc này rồi.

Thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu có vẻ tức giận Độc Cô Sách vội nói tiếp:

-Xin cụ hãy nguôi cơn giận để cho tại hạ hỏi hai câu này đã.

-Người còn muốn hỏi gì nữa?

-Vấn đề thứ nhất, cuộc tử kiếm của chúng ta, có phải chỉ hạn đấu có một thế kiếm thôi không?

Tiêu Anh ngấm nhìn Độc Cô Sách một hồi rồi gật đầu đáp:

-Phải nên có hạn chế thực. Cổ nhân đã nói: "Anh hùng xuất tự thiếu niên" già cũng không dám coi thường người đâu. Vậy chúng ta hãy lấy trăm hiệp làm hạn chế nhé?

Độc Cô Sách nhận thấy những tài ba tuyệt học mà mình đã học hỏi được của ân sư, dù công lực của Bạch Phát Quỷ Mẫu có cao siêu đến đâu thì mình cũng vẫn có thể đấu được trăm hiệp, chưa đến nỗi bị thất bại. Cho nên chàng nhanh nhẩu nhận lời ngay, và nói tiếp:

-Vấn đề thứ hai, nếu có sự thua được tất nhiên phải theo đúng lời hẹn ước mà hành sự, nhưng nếu đấu xong một trăm hiệp đó mà vẫn chưa phân thắng bại thì sao?

-Người dám chắc chống đỡ nổi một trăm hiệp của già mà vẫn chưa bị thua hay sao?

-Nếu tại hạ không tự tin được như vậy, thì đâu dám đánh cuộc với cụ?

-Lời nói này của người rất có lý ta cũng muốn nghe ý kiến của người. Nếu đấu hoà, thì người sẽ muốn gì?

-Tại hạ nhận thấy đã đánh cuộc thì phải phân thắng bại, nếu trận đấu ngày hôm nay mà hoà, thì chúng ta nên hẹn một ngày khác và một nơi khác để thi tái đấu. Chẳng hay cụ nghĩ sao?

-Cách xử trí này của người rất hợp ý già, nên trận đấu ngày hôm nay không phân thắng bại, thì chúng ta sẽ đổi vào...

Độc Cô Sách vội xoa tay ngắt lời mà nói tiếp:

-Về việc hẹn giờ và nơi đấu sau này, hãy chờ đấu xong trăm hiệp đã. Vì nếu trận đấu đã phân thắng bại, thì chúng ta chẳng cần phải hẹn hò làm chi nữa.

-Như vậy cũng được, người cứ việc can đảm lên mà tấn công vì người đã được già đối xử một cách đặc biệt rồi, già chỉ đấu với người bằng kiếm thôi, chứ quyết không dùng Tứ Sát ếm Hồn Sa với Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ đâu.

Không đợi đối phương nói xong, Độc Cô Sách đã đỡ lời:

-Đa tạ hậu ý của cụ, nhưng tại hạ căn cứ vào những bộ xương ở trong sơn cốc này mà nhận xét, thì hai môn tuyệt học ấy của cụ hình như hãy còn thiếu ba thành phần nữa mới hoàn toàn thành công được.

Thấy Độc Cô Sách nhận xét đúng công lực của mình. Tiêu Anh cũng phải ngưỡng đến hơi đỏ mặt, nhưng y thị đã trầm giọng nói tiếp:

-Người tuổi trẻ mau ra tay tấn công đi; đừng có nói nhiều như thế nữa. Gần hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên già đã phá lệ, nói nhiều như thế này với người lạ đấy.

Độc Cô Sách biết đối phương là kẻ đại địch nên không dám coi thường. Chàng liền từ từ rút thanh kiếm đeo ở trên vai xuống, tinh khí ngênh thần, bảo nguyên thủ nhất, Tiêu Anh ngạc nhiên hỏi:

-Sao người lại sử dụng kiếm gỗ như thế?

-Cái lợi của bảo kiếm không cần ở sự sắc bén của nó, dù cụ dùng các bảo kiếm đời tiền cổ như Can Tương, Mạc Tà chẳng hạn, Độc Cô Sách tôi vẫn dùng cây kiếm gỗ này đối địch thôi.

Chàng tưởng thanh kiếm của Bạch Phát Quỷ Mẫu đang đeo, thế nào cũng là thanh kiếm Thanh Bình mà Mộ Dung Bích đã lấy được ở trong Tây Thi cốc trên núi Điểm Thương. Ngờ đâu Tiêu Anh nghe chàng nói xong, liền cười nhạt một tiếng, không thấy y thị rút bảo kiếm đeo ở bên người gì cả, mà lại chỉ bẻ một khúc xương đùi của một bộ xương người ở cạnh đó xuống để làm kiếm đối địch với mình. Chàng vừa cười vừa nói:

-Lão tiền bối kiêu ngạo lắm, lại bẻ xương người thay kiếm như vậy.

-Người nói rất đúng, bảo kiếm sắc bén không phải là ở nhờ lưỡi kiếm bén nhọn. Người đã dùng kiếm gỗ, thì ta dùng xương đùi chúng ta đấu với nhau như vậy, mới thực là công bằng chứ? Độc Cô Sách thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu nói như vậy liền nghĩ bụng:

"Tuy y thị tiếng tăm hung ác trấn động cả thiên hạ, nhưng đối với một việc nhỏ như vậy, y thị cũng không chịu để mất thân phận đủ thấy người mà võ công đã luyện tới mức tương đương hoả hầu thì dù là người thì dù là người hung tà đến đâu cũng phải giữ khí khái của họ".

Tiêu Anh thấy Độc Cô Sách cầm ngang thanh kiếm đứng thờ người ra đó lộ vẻ không vui liền lạnh lùng hỏi tiếp:

-Độc Cô Sách phải nên biết tiến thoái một chút mới được! Chả lẽ lại muốn chờ già ra tay tấn công trước hay sao?

Độc Cô Sách cung kính vái một vái rồi mỉm cười đáp:

-Tiểu bối đâu dám ngông cuồng và kiêu ngạo như thế. Bây giờ tiểu bối tấn công đây, xin cụ để ý nhé?

Chàng vừa nói dứt, đã múa thanh kiếm gỗ giờ thế "Trường mi đàn kiếm" trong pho Thập Bát La Hán kiếm pháp, tuyệt học của sư môn ra, nhằm người Bạch Phát Quỷ Mẫu từ từ tấn công tới.

Nếu là người khác, thế nào cũng cho thế kiếm này rất tầm thường, không có tí gì là kỳ lạ cả, nhưng Tiêu Anh thấy thế kiếm ấy của chàng đã thất kinh, vội phi thân ra ngoài hơn trượng, vẻ mặt rất kinh ngạc, vội hỏi:

-Trường mi đàn kiếm! Đây là một thế trong Thập Bát La Hán kiếm pháp. Chả lẽ người là môn hạ của Đại Bi Tôn Giả đấy à?

Độc Cô Sách dồn sức vào cổ tay phải, rung thanh kiếm một cái, mũi kiếm đã hoá thành một bông hoa kiếm, vừa duỗi theo tấn công đối phương, vừa lớn tiếng cười và đáp:

-Đại Bi Tôn Giả chính là thụ nghiệp ân sư của tại hạ. Bây giờ tại hạ xin chỉ giáo cho Thập Bát La Hán kiếm pháp của tại hạ trước.

Chàng chưa nói dứt lời thì đã giở hết tài ba tuyệt học ra, dồn Bạch Phát Quỷ Mẫu, người đã làm cho thiên hạ võ lâm kinh hoàng, vào kiếm khí, kiếm phong, kiếm hoa và kiếm vũ của mình liền.

Nhận biết lai lịch của Độc Cô Sách, Tiêu Anh thầm kêu khổ, vì y thị biết, trong trăm hiệp đấu đó, mình chỉ có bại thôi chứ không sao thắng được đối phương đâu. Vì Thập Bát La Hán kiếm pháp là pho kiếm pháp Đại Bi đầu đà sáng chế và cũng là một môn tuyệt học của cửa Phật. Mỗi một thế kiếm bên trong bao hàm tám thức biến hoá, như vậy nếu không đợi đối phương xử hết một trăm bốn mươi tư thức thần kỳ kiếm thuật thì mình không sao có dịp trả đũa lại.

Tiêu Anh kêu khổ thầm, còn Độc Cô Sách thì phấn chấn khôn tả múa thanh kiếm gỗ như rồng thần bay lượn, biến hoá khôn lường, quả thật bảo kiếm Can Tương, Mạc Tà cũng phải thất sắc với thanh kiếm gỗ này.

Độc Cô Sách vừa sử dụng xong mười ba thức kiếm pháp, Bạch Phát Quỷ Mẫu đã biết pho kiếm pháp của chàng lợi hại như thế nào, nên cứ hết sức tránh né và phòng thủ. Tuy không có dịp phản công lại, nhưng y thị cũng không đến nỗi bị hại.

Độc Cô Sách vội thu thanh kiếm gỏ lại vừa cười vừa nói:

-Bây giờ đã đấu một trăm lẻ bốn thế rồi, Độc Cô Sách tôi may mắn chưa bị bại trận. Xin cụ cho biết ngày giờ và địa điểm tái đấu để chúng ta gặp lại nhau.

Tiêu Anh trợn tròn xoe đôi mắt lên, nhìn mặt Độc Cô Sách rồi cười giọng quái dị đáp:

-Già này không ngờ Đại Bi Tôn Giả xưa nay không bao giờ thu đồ đệ cả, mà người lại được làm đệ tử của ông ta, kể cũng hãn hữu thật.

Vì già không biết người là đệ tử của ông ta nên hẹn đấu có một trăm hiệp thôi. Vậy lần sau tái đấu năm ba trăm hiệp, có lẽ lúc ấy người sẽ không sao tránh khỏi bại trận.

-Xin cụ cho biết thời gian và địa điểm đi.

Tiêu Anh ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

-Tết Trung Thu sang năm ở Lãnh Vân Phong trên núi La Phù nhé?

Độc Cô Sách đảo ngược đôi người một vòng suy nghĩ liền hiểu ý ngay, chàng vừa cười vừa đáp:

-Có lẽ hai môn võ công tuyệt kỹ ấy ra, ta không còn tài ba gì thắng được người hay sao?

Độc Cô Sách đã giở toàn lực ra tấn công luôn mười ba thức La Hán kiếm pháp, tuy đã khiến đối phương không sao trả đũa được, nhưng vẫn không thể nào va đụng được một chút tà áo của y thị, chàng mới biết với tài ba của mình không đơn thương độc mã kìm chế nổi người hung ác cái thế này đâu. Đồng thời, chàng lại không muốn gây gổ với đối phương, cho nên chàng giả bộ ngờ ngạc hỏi lại Tiêu Anh rằng:

-Trận đấu này của chúng ta đã kết thúc, cuộc đấu sau cũng đã hẹn ước ngày giờ và địa điểm rồi, Độc Cô Sách muốn thỉnh giáo quý tính đại danh của cụ.

-Người đã không biết lai lịch của già thì chả cần phải hỏi làm chi, chờ tết Trung Thu sang năm chúng ta gặp nhau ở trên La Phù, đôi bên phân thắng bại rồi, thì tự nhiên lúc ấy già sẽ nói cho người biết già là ai. Bình sinh già có một tính nết rất quái dị, phàm những người đã biết già là ai mà không chịu phục già, thì già sẽ xử tử người đó ngay.

Độc Cô Sách giả bộ thất kinh, nhưng lại cười và nói tiếp:

-Tại hạ còn một việc này muốn thỉnh cầu.

-Kể người cũng có duyên với già đấy. Người muốn thỉnh cầu điều gì cứ nói đi, để xem già có giúp được không?

-Đêm Trung Thu sang năm, không biết cụ có thể dắt theo lệnh ái cùng lên La Phù phó ước được không?

-Độc Cô Sách, già đã đoán biết ý nghĩ của người rồi.

ý định của Độc Cô Sách là muốn diệt trừ kẻ gian ác thì phải diệt trừ tận gốc rễ để sau này khỏi có sự oan oan tương báo, không bao giờ mới dứt khoát được. Đến lúc đó, chàng sẽ rủ Ôn Băng và các người đi La Phù diệt trừ mẹ con Bạch Phát Quỷ Mẫu cùng một lúc, cho nên chàng nghe Bạch Phát Quỷ Mẫu nói là đã đoán được tâm sự của mình, chàng giật mình kinh hãi. Tiêu Anh đã chỉ vào chàng, cười nhạt hỏi:

-Có phải người không tin con gái già đẹp như tiên nữ, mà muốn được trông thấy mặt của nó phải không?

Độc Cô Sách thấy đối phương nói như vậy mới yên tâm, nhưng chàng chỉ làm ra vẻ mỉm cười chứ không nói năng gì hết. Tiêu Anh lại nói tiếp:

-Tuy già có thể nhận lời yêu cầu này của người, nhưng cần phải bảo con gái gì đeo mặt nạ dự hội. Chờ xem khi phân thắng bại của trận đấu rồi, lúc ấy già sẽ bảo nó bỏ mặt nạ ra cho người xem.

-Thế là nghĩa lý gì?

-Vì nếu để cho người trông thấy bộ mặt thật của con gái già trước, thì thế nào người cũng không muốn khổ chiến, hay là trá bại nhận thua. Như vậy trận đấu ấy còn có thú vị gì nữa.

Độc Cô Sách thấy Tiêu Anh khoe khoang con gái đẹp như vậy, trong lòng bán tín bán nghi, liền vái một lạy và rút lui ra khỏi sơn cốc luôn.

Khi ra khỏi Thiên Ma cốc rồi, vòng lên trên một ngọn núi, chàng kiếm một tảng đá sạch sẽ, ngồi xuống, cau mày nghĩ ngợi mà bụng bảo dạ rằng:

"Khi ở dưới sơn cốc của núi Hán Dương, ta đã hứa với chị Tạ Dật Tư là thế nào cũng bắt sống Bạch Phát Quỷ Mẫu trao cho Ôn Băng để chuộc tội. Đến ngày hôm nay ta gặp y thị, mới biết võ công của đối phương quá cao cường mình không hy vọng bắt sống được nữ ma đầu ấy. Bây giờ chỉ có một cách là báo cho Ôn Băng biết, đến Trung Thu sang năm rủ thêm những người có võ công rất cao siêu cùng đi La Phù. Như vậy may ra Ôn Băng mới trả được mối thù ấy cho mẹ, và chúng ta cũng diệt trừ được nữ ma đầu hung ác này. Bây giờ không biết Ôn Băng có còn ở trong sơn cốc dưới núi Hán Dương không? Ta nên đi Lư Sơn kiếm nàng, hay là đi nơi khác để dò thăm tung tích của nàng?"

-----oOo-----